

ΕΡΩΤΕΣ ΡΟΔΟΥ

Μελ.φδ. Gordigiani (La bianchina), B, ἀρ. 19

Ῥόδα, τοῦ ἔαρος χαρά,
τῆς αὔρας φίλα,
τῆς καλλονῆς ὑμῶν ἐρᾶ
ἢ φιλομήλα.

Ὅταν τὸ ἄνθος σας πνοῇ
κινῇ ζεφύρων,
ὁ κάλυξ σας οἶνοχοεῖ
ἡδὺ τὸ μῦρον.

Πλὴν δάκνεται ἡ ἀηδὼν
πρὸς τὰς θωπείας,
μεμψιμοιροῦσα δι' ὠδῶν
ζηλοτυπίας.

Καὶ ἦτον τόσον θελκτικὴ
ἡ μελωδία,
ὥστε τὸ ῥόδον τὸ γλυκὺ
ὑπερυθρία.

Κ' ἠνοίγετο μετὰ παλμῶν
καὶ φιληδόνως,
ὁσάκις ἤκουε ψαλμὸν
τῆς ἀηδόνης.

Καὶ εἶχε μόνον δι' αὐτὴν
ἐπιφυλάττον
τὴν κύλικα τὴν ἐφετὴν
τῶν ἀρωμάτων.

—

Ὅταν τὸ ἄσμα ν' ἀντηχῇ
ἀκού' εἰς μύρτα,
τὸ ῥόδον σείεται, ταχὺ,
ὥς ἂν ἐσκίρτα.

—

Καὶ πρὸς τῶν μύρτων τὴν σκιὰν
φθόνον ἡσθάνθη,
ὅπου ὁ ψάλτης φωλεὰν
πλέκ' εἰς τὰ ἄνθη.

—

Ὅσάκις τὸ χρυσοῦν πτηνὸν
πλησίον ψάλλει,
μυρίπνουν, εὐχρουν, φωτεινὸν
τὸ ῥόδον θάλλει.

—

Ὅταν δ' ἐκεῖνο τὰ πτερὰ
πετῶν ἐκτείνῃ,
χρῶμα καὶ μῦρον καὶ χαρὰ
τοῦ ῥόδου σβύνει.

—

Καὶ κλίνει ἄχρο', ἀδρανῇ
τὰ πέταλά του,
καὶ ἡ καρδία του πονεῖ
μέχρι θανάτου.

—

Τὸ ἄνθος τοῦ φυλλοῖοι,
τὸ τήκ' ἢ λύπη·
ἀπὸ τῶν κλάδων τοῦ ζωῆ
κ' ἱκμάς ἐκλείπει.

—

Πλὴν τὸ ταχύπτερον πτηνὸν
ἀπὸ τῶν κλάδων
ἀποπετᾶ πρὸς οὐρανὸν,
εὐθύμως ᾄδον.

ΠΛΟΥΣ

Μελοδ. Schubert, (Auf dem Wasser zu singen), A, 4p. 6

Πλέων τὸ ἄστατον ῥεῦμα τοῦ βίου,
φέρομαι ὡς ἡ φορὰ τοῦ μ' ὠθεῖ,
ἐπὶ τοῦ πόντου ἐνίστε λείου,
ἄλλοτε πάλιν εἰς κύμα βαθύ.
Πότε λυσσῶσι δειναὶ καταιγίδες,
πότε γαλήνη χρυσοῖ τὰ νερά,
καὶ ἀντελαύνονται φόβοι κ' ἐλπίδες,
δάκρυα τώρα, καὶ τώρα χαρά.

—

